

Komma här och ha varit med om!

En examen i socialt arbete är inte finare än erfarenhet av den värld socialt arbete verkar i. Släpp fram tystade röster och osynliga perspektiv. Ifrågasätt det nu rådande! På allvar.

Text: Victoria Olin | [Prenumerera](#) | Krönika i [SocialPolitik nr 1 2013](#)

Så har jag då traskat hela den långa vägen och befinner mig troligen, i alla fall rent ekonomisk och trovärdighetsmässigt, inom den gyllene medelklassens omhuldande hägn. Väldigt lång resa måste jag säga, och tomt på någon att dela färdminnen med.

Jobbar som socialarbetare och har ingen ågren över hyran. Många stolta högskolepoäng i väskan. Men ibland blir det stelt när jag undrande säger "det ju är vissa här som inte är närvarande och vem ansvarar för det och var anmäler jag felet?"

På tv säger någon i ett program om forskning, att hjärnan inte vet vad den missar eftersom den inte vet att den missar. De som bestämt vilken nivå i röststyrka vi tilldelats på den socialpolitiska arenan i samhället borde suttit bredvid mig och tittat. Kanske hade fungerat som sympatiskt argument och alternativ till mina tålmodsfattiga. Det var ju trots allt en vit, intelligent och gladlynt man utan synliga funktionshinder som visade på olika experiment. Jag vet inte om han var heterosexuell, född av högutbildade föräldrar eller om han var mätt. Men ändå.

Eller så skippar vi omformuleringar, förundras lite över läget i skallen och tar vårt medfödda ansvar om vår kanske skitjobbiga medmänniska. I jobbet och utanför. Värnar om att demokrati innebär att röster hörs från några fler än dem med syl till armbåge, plånböcker som megafoner eller trovärdighet

byggd på en viss utvald norm.

Jag kan inte riktigt begripa varför det alltid fungerar att säga "Jag har en examen i socialt arbete" men aldrig "Jag har erfarenhet av den världen en examen i socialt arbete verkar i".

Jag hävdar inte att det ena är bättre än det andra! Jag hävdar inte att en egen upplevelse är allas upplevelse! Jag hävdar heller inte att minsta lilla teoretiska kunskap ska bort! Jag hävdar bara att den egna upplevelsen inte ska beläggas med munkavle och förgås av skam. Det finns en hel drös med steg mellan distans och distanslöshet /hålla distans och vara distanslös.

Låt människor uttala sig själva om sig själva, och upplysa om läget utifrån egen horisont. Ihop med framforskade studier om klassklyftor ger det extremt bra argument i debatten om ett värdigare samhälle.

Utanförskapet är ingen geografisk plats med murar och militärer. Det är en samling påståenden och åsikter som vill fokusera på vår rädsla att avvisas och genom den rädslan få oss att lyda och tystna. Socialpolitiken och dess aktörer, på alla nivåer, måste därför lyssna på tysta röster, släppa in osynliga perspektiv, och ifrågasätta de nu rådande, i mycket högre utsträckning än idag. På riktigt. På allvar. Lämna ifrån sig makt ibland och återta makt ibland. Blottlägga syftet med begrepp som används och omformulera vid behov. Våga vägra att ett perspektiv kan hållas för "sanningen". För sin egen skull och för andras.

Låt inte det individuella klassresandet klädd i hollywoodskrud bli normen för fattiga barn att lyckas. Förändra människors livsvillkor så att alla kan ta ställning, med samma demokratiska förutsättningar som grund, till vad de kan tänkas vilja göra i sina liv.

Varför skulle resan hit där jag står behöva vara så lång? Väldigt krångligt att hitta kan jag dessutom informera om. Och när det handlar om att någon gång visa mitt bländande vackra rotsystem tycks somliga behöva skygga, och vika undan blicken.

victoria.olin@vastra.goteborg.se

Victoria Olin är socialarbetare i Göteborg och skribent inom Arvsfonds-projektet [SocialAktion.nu](https://socialaktion.nu).